

В О Л О Д И М И Р

**БАЛЯДА ЛІСОВОГО
ШУМУ**

О Р Д Е Н

ЛОНДОН

1965

ВОЛОДИМИР
**БАЛЯДА ЛІСОВОГО
ШУМУ**

W O L H O D Y M Y R

**THE BALLAD OF A FOREST
MURMUR**

(Poetry in Ukrainian Language)

T H E O R D E R

LONDON 1965

В О Л О Д И М И Р

**БАЛЯДА ЛІСОВОГО
ШУМУ**

О Р Д Е Н
лондон

1965

З друкарні Української Видавничої Спілки в Лондоні.

*Printed in United Kingdom by "Ukrainian Publishers Ltd."
200, Liverpool Rd., London, N.1. Tel.: NORth 6266/7*

С О Н І Е

Я день, — я життя,
Я рух.
В спіралях потуг
Пружиться
Вібруюча снага
Моїх вогнистих м'язів.
У бойовий екстазі
Я — в авангарді сонця —
Воюю
За життя космосу.
Втікає, корчитсья, дрижить
Переді мною
Темінь і холод хаосу.

Я жива з вогню торпеда,
Лечу у космо-стратосферу,
Нові вимірюючи тори
Новим часам і ерам.
В моїх боях творю нові простори,
Де досі Безвість глухо вила,
Вгризаюся пропелерами
У дики пустарі етеру.
Творю світання
І на моїх звитяжних крилах
Несу вам чудо: — існування.

*Я радість, вогонь і порив!
Герої
Усіх часів і просторів,
Моя це кров
Кружляє у ваших жилах.*

*А ви,
Сліпців нужденний хlam,
Диявола Ночі ви рabi!
Ви слуги темним бонцам!
Моя погорда вам
Вашого Бога Сонця.*

*Я день,
Я радість є, я спів
І я п'янкі пориви.
О, маленъкі,
Погляньте раз на світ
З моєї перспективи!
Це я
Віддих і зов
Просторів,
Я синій, даліній зов,
Дзвінкий, роздзвонний спів
І птахів і землі
І нив буйних беэмежня зелень, —
Це все моя вогненна кров
Кружляє в жилах променів.*

*Людино, взнай!
Якщо колись
У тузі невимовній
Прорветься в синю далъ
Серце твоє,
Мужнє і нове,
Ідей гарячих повне,
Спрагнене перемог, —
Тоді вітай
Мене, —
Я твій Правдивий Бог!*

ВСТАНЬ ЛИЦАРЮ

Встань, лицарю святий, козачий внуче юний,
В вогнях обнов створи наш власний світ!
До волі йди в боях, як бурі зрив перунний,
Як грім, що вічністю у всесвітах горить!

В вогнях повстань розкотиши міць вогненну,
Земля стрясеться від святого гніву.
Розкуеш сонце і натхнеш вселенну
П'янкою радістю всеюного пориву.

До неба вівтар серця піднесіть
І розпаліть вогонь святої жертви!
Народе, крикни зорям правду тисячліть,
Що ти великий і безсмертний!

Львів, 4-го липня 1941.

*

* * *

вир

темних брил,

враж

без вітрил,

жах

без крил,

пропастей вир

об серце бив.

бездоня брил —

трупи світил,

хаос злосил

беззвучно вив.

тъмнитъменний жах —

чорний птах

тъмнитъмою крил

світ покрив.

у брилі брил,

в камінню живім —

у серці моїм

назрів

зрив

всетьмі на прю.

із чорних небес —

крила вогню,

віками в віках

у серці воскрес

вогненний птах.

ГРАДЬ

*Гіганти гір зняли горі міцні рамена
І на масивах рук здвигаютъ міст щитів.
Сплелись в вітрах буйних осяйних хмар знамена
І стеляться до ніг Володаря Верхів.*

На мості із щитів твердиня нездобута, —
Уся мармур, жемчуги, світло і хрусталь.
На колоннаді скель святыня незбагнuta,
Що в ній Володарем — вічно-таємний Граль.

Земля піднесла там свій вівтар понадземний: —
Горить і димиться в віках жертвенна дань,
Шле Громовладному хорал молитв натхнених,
Щоб відслонив Життя Нетлінну Тайну Тайн.

Герої із щитами в золоті й емалі
Блукаютъ по шляхахъ, що без шляхів і межъ,
І рвутъся у нові, все незбагненні далі, —
Шукати у світахъ його найвищихъ вежъ.

Багрілась кров п'яника в турнірах пишинарвних
І вище понад кров'ю засіяла Вірність.

Плила у струях міць на герцях многославних
І вище понад міць — Лицарська Бездокірність.

О знай, Мій Лицарю, — Твоєого серця сталъ —
Оце снага всіх снаг і тайна всеобнов!

Лицарське Серце — це є дійсний Граль,
Що в нім пливе Твоя, — Свята і Вірна Кров!

2. 8. 1954.

О К Е А Н

Шумитъ океан прибоем
І вітер йому у ритм:
На днищі їх неспокою
Потуга виром бурлить.

Із надр шафірових криницъ
Спрагнений Простір спиває синь.
Всеживою блакиттю зіницъ
Незбагнений глядить у глибінь.

Із сріблистого сяйва піни
П’є Сонце світлиству снагу.
Виплескує сяйвом буйним
Кожний стрімкий бурун.

Селядон, шмарагд і опалъ
Родяться з цеї ігри,
А хвилі веселками вдаль
Метають світла і світи!

Шуми, шуми, Океане,
Про безмір твоїх потуг!

*Прибій за прибоєм повстане
Новий космогоній круг.*

*Б'є беріг сріблом прибоїв
Із Вічності вісті добрі:
За межами синіх слоїв
Повстання піднялось хоробре.*

Croix-de-Vie, 17. 8. 1961.

ВЕСНЯНКА

З'явилося Сонце в просторах
Велике як Соняшний Міт, —
Вогні розгорілись по горах
І сяйвом залили світ.

Котився по синій ниві
Золотий і розмаєний віз, —
Гнали буйні злотогриві
Мов вільні від воза й коліс.

Летіли на крилах райдужніх
Круг синяви нив вокруг, —
Їх сили сяйвопотужні
Тримаютъ світлистий круг.

За ними лицарство на конях,
Дружина Богів молода, —
Летять у весільну погоню,
В їх жилах іскриста весна.

Ім свіжий вітер перлистий
Іскри чесав із грив, —

*I падали іскри сріблисті
Як сім'я для з'ораних нив.*

— »Гей, гей, зривайтесь до лету!
Съогодні весняний рій!
Полетим, весільно полетим,
Заки нам трапитъся бій!«

З їх лету розлилася повінь! —
Світлиста сила свята, —
І стала у світу основі
Як міць, — як лицарська снага!

БАЛЯДА ЛІСОВОГО ШУМУ

Не знаю сам,
Чи за тобою я шукав,
Твоєї тлінної тіни, —
Рідного лісу на чужині?
Чи теж носталъгії грізний вал
Мене прогнав
Блукати по гаях дубових,
Щоб спрагло
Бачити в них рідні бори, —
Як нагло
Верховіттям взявся шум
І був цей шум немов той сам,
Що там,
В твердинях Грехоту суворих,
Не знаю сам...
Я опинився нагло там.

• • • • •

Пойняв мене в полон
Розшумілий шум
Колисаних корон,
Розлогий, розкотистий,
Невгамовний, мільйонолистий,

Без початку, споконвічний
Шум,
Що дивні вісті
Розносить гомоном
У вічність . . .
Гордих верхів тоналність необнята,
Міцна, крилата,
Розложиста,
Як сплетені верхів'я дубів у коронах,
Пряма, потужня,
Як пні дубові, грабові,
Піднесені, нескоримі,
Споконвічної сили сповнені,
Споконвічної сили свідомі, —

Загірня,
Як далекі
Верхи синьо-фіолетні,
Многотональна, многодільна,
Висока, едина, понадпростірна, —
Тональність необнята,
Душою героїв крилата, —
Глибока
Як земля, як легенда,
Як космогонія,
Всепам'ятна, всежива
Верхів високих поліфонія.

В яких це тонах
Є ваш останній, передсмертній стогін?
В котрім атоналнім мотиві

Ваша буйна непокірність?
Досмертня, позасмертня вірність?
Де септіми вашого зриву,
Чи це блиски очей
В октавах пориву?

Фанфари повстання,
Чи розриви гранатів?
Чи верблів ритм,
Чи удари чобіт?
Чи блиски очей,
Чи вогонь барабанний?
Куль гострий свист,
Чи крісів бліск?
Чи сталъ чола,
Чи сталъ шолома?
У наступах крилатих, —
У октавах високих, —
У смертях необнятих.

Високі, натхненні октави, —
Чи це ваш шум, Карпати?
Октави смерти, чи слави?
Необнятий ваш шум, необнятий.

.

Пронизливо прорвало
Сонце сутінки тінисті
І повінь золотохвильасту розлило
На ліси, що жевріли
В екстазі тінистій.

*I праліс став не той.
Горюче золото
Розпалило дубові рамена
У стовпи полусянності,
Вогні потуги й напруги,
Що мужньої величині їх
Легенда жадна не вмістить.*

*А пні золотими стовпами
Знялися як візія Храму,
Де Чаша Граля горить рубінами,
А роси іскрами синіми
Дзвонять на срібних тимpanах.*

*Лісом запалала
Золотиста з'єва.
Із сяйва пнів
Встають обличчя полусянні,
Налиті вином, що по дубах спливало,
Живі і рум'яні,
Сонцеволосі,
Радістю боїв вогнисті,
Сива сталъ грабових пнів
Змінилась в мундур бойовий, —
І дебелі дуби
Відірвались від землі
Мов ноги бійців,
Що тупотом чобіт,
Вистукують ритм
До бою і в бій.*

*I кров червона на устах,
Усе така сама,
Горить рубінами
На устах, на чолах, —
— Чи в Чаші Граля,
У синіх авреолях? —
Горить живими рубінами,
Із квітами синіми,
Усе така сама,
На листях дубових червона,
Сонцем розгоріла,
Сонцем розпалена, —
— Чи в Чаші Граля закипіла? —
Правдива, воскресенна,
Кров лицарів священна,
Вічна жива,
Усе така сама!*

*Шумом розгойданий смерч
Нову космогонію вістить:
Геройських серцъ
Безсмертну смерть!
Золочені труби хмар
Гримлять фанфарами
Слави гимн промінистий.
Нову, живу космогонію
Звіщає світлиста пожежа:
Безсмертність геройських серцъ,
Що їх живого безмежжя
Легенда жадна не вмістить.*

ЖИВЕ УКРАЇНА

(У століття національного гимну)

Живе Україна в боях і повстаннях,
У славі козацькій, у лавах УПА,
В геройському чині, в кривавих змаганнях
Живе незнищена, міцна і свята.

Душою і тілом живемо для неї,
У жертві всесильній всевічна вона.
Безсмертний є Дух і безсмертна Ідея, —
Живе Україна, — в ній наша душа.

Із чину й потуги здигнем Україну,
Преславну Владарку широких світів!
Немає вже смерти, немає загину, —
Є вічні герої — е слава віків!

Свята, незборима, владарна Держава
Горить в нашій крові і тілі живім, —
Засяє як Сонце Всеvlада і Слава
У лавах лицарства, — у братстві святім!

У наших походах, у силі іскристій
Наш Прапор і Тризуб сіяє в віках, —
І небо блакитне і день золотистий
І юність і радість і Вічність Життя.

БАЛЯДА ПРО СОНЦЕ

Другові Артурові

Червона пляма кривава
Кружсяє на горизонті
Як примара,
Як почвара
Довкруги дротів,
Як танк кругом табору, —
Це мало б бути сонце?

Немов жорстока пропаганда
Над в'язнями закутими.

Hi, ні!
Немає сонця в Караганді,
Ані в Воркуті.

Роздавили,
Танками кривавими розчавили
Тисячі грудей і лон
Жіноч у полоні
Кати червоні!

Hi i ni!
В Кінгірі
Блюзнірські скоростріли
В колони в'язнів без зброї

*Сальвами загриміли
Стріли.*

*А потім танки мов жовніри
Потворами-зміями
Вогнями ригнули
На колони в'язнів без зброї,
Що смерть воліли
В колонах,
Немов в поході
До волі,
В Воркуті і в Кінгірі.
В ряди м'ягкотілі
Вдерлись
В натовп зубами,
Трибами гусениць вжерлись,
Червоні танки роздерли
Тисячі жіночих лон.*

*Hi i nі!
В Кінгірі
Немає сонця!
Це роздерти груди червоні
Повісили на довге дуло гармати
І звеліли кружляти
На танку, на горизонті,
Немов червона почвара,
Немов гидка примара
Довкруги дротів.*

*Hi i nі!
Anі в Кінгірі,
Anі в Халмерії,
Hi в Караганді!*

Шмата пропаганди
Для страху і для покори.
Людська кривава голова
Над каторжним табором,
Бо сонце вже покорене,
У темінь запроторене,
Зморожене, побите і мертві,
Збиті на допиті на м'ясо криваве.

Немас, немас вже сонця
Єдиного оборонця,
Сторожа Ладу і Права!
Є тільки глум кривавий
І м'яса кусок на гарматі,
Щоб став ти ката благати!

Hi i ni!
Немас сонця в Кінгірі!

· · · · ·

Рече Зло-Могута:
— »Хай буде Тъма!
Хай буде Земля
Пуста і порожня,
Щоб потуга моя
Всевічна, темна, переможна
Здавила Світло Дня!
Хай буде Вічна Смерть переможна!
Нехай над Чорним Храмом
Ширяє Мара!
Над темним Всеокеаном
Хай буде Тъма!«

*Пашека Змія-Проповідник
Хмарами темних крил,
Потопом темних прибоїв
Вдарила сині простори.
Мертвеччиною мар
Темінь дихнула смертю, —
Пашека роздерта
Потвори
Дихнула на сонце прасилою Смерти.
Померкли сині простори,
Небеса почорніли
Від темних прибоїв.
Пашека Смерти роздерта
Ковтнула
Затемнене Світло.*

*У темних бездушних просторах
Настала тьма.*

• • • • •

*Hi!
Немає сонця на дні.
Темінь копальні.
Шахта проклята.
І кожна твоя лопата
Це вуголь для танків і зброї, —
Кривава розплата
Із лицарями волі,
Рабами без зброї.*

*»Давай, давай, каторжні, норми!«
Чи предвиділи Норни
Такий кінець героїв?*

*Кров'ю плюй, зубами рви,
Але давай, давай
Уран і антрацит, —
Уран, уран
Двістагридцятъшість,
Для мегатонів бомб,
На страх для паціфістів
І на новий полон.*

*Є тільки темінъ копальни,
Вічна тъма,
Шахта проклятих,
Сфера пекла дев'ята.*

.

*У чорних шахтах,
За межами болю, страху і муки
Вічність відкрий
В любові брата,
Безсмертність душі відкрий
У всепосвяти, —
Себе у браті,
Мільйони в собі,
Себе в мільйонах,
Націю в поході
В нових еонах.
Відчуй на дні,
В серця ядрі,
В грудях одвертих
Нікчемність смерти.
Чисте чоло піднеси до небес,
А силу відчуєш в душі
Як Громовладний Зевес!*

Із дна твоїх грудей,
Із серця твоїого дна, —
— Із праядра Буття, —
Сонце нове збуди,
Духове сонце створи!

Повстань на безсмертний зрив!
Священний гнів
В'язнів без зброї,
Силою сильних новою
До космічного двобою
На прю із Тъмою!
Встаньте, встаньте, мужі,
Любов'ю брата одержимі,
Героїзмом натхненні,
Новою Ідеєю блаженні,
Вілні, благословені
Лицарі Воркути
І Караганди,
Лицарі Халмерії,
Всієї Чорної Імперії,
Ви всі із-під землі,
На бореальном обрїї
Сонце нове
Засвітіть у Кінгірі!

Горді чола піднесіть до небес
І силу відчуйтте в душі
Мов Громовладний Зевес!
Мов сині громи в бої
Вистрілять вогні
Із спряжених звен,

У ритмі лицарських серцъ
Ти переможеш Смерть!

Серед темної ночі
З вірних твоїх очей
Викрешеш іскри вогню,
Синій грім крилатий,
Духової сили пра-атом!
Добудь із тъми
Давно заковане сонце!
На небеса прибий
Як щит лицарський золотий!
Ясніше від старого сонця хай світить
Твій лицарський щит, —
— Новий Орденський Міт, —
Нового Світу Сонце
На вежах блакитного простору
Нехай над світом світить
Лицарський щит золотий, —
Прибий, на небесах прибий
У просторі
Сонце нове,
Що ти його сотвориш!

Hi i ni!
Не погасне сонце в Kінгірі,
Hi на землі.
Це з твоєї душі
Світотворчі вогні
Із вірних братерства звен,
Із спряжених відважних серцъ,
Із спаяних у бою звен
Світовладний встане Орден!

З М І С Т

Стор.

СОНЦЕ	5
ВСТАНЬ ЛИЦАРЮ	8
ВИР	9
ГРАЛЬ	10
ОКЕАН	12
ВЕСНЯНКА	14
БАЛЯДА ЛІСОВОГО ШУМУ	16
ЖИВЕ УКРАЇНА	21
БАЛЯДА ПРО СОНЦЕ	22

БІБЛІОГРАФІЧНІ НОТАТКИ

1. СОНЦЕ — нова версія.
2. ВСТАНЬ ЛИЦАРЮ — друкований у »Краківських Вістях«, Краків, 1943.
3. ВИР — друкований у »Зові Ордену« ч. 2, Лондон, травень 1954. Стор. 15.
4. ГРАЛЬ — друкований у »Зові Ордену« ч. 4, Філадельфія, 1954. Стор. 23.
5. ВЕСНЯНКА — друкований в »Українському Слові«, Париж, Рік XXIX, ч. 1026, 9-го липня 1961.
6. ОКЕАН — друкований в »Українському Слові«, Париж, Рік XXIX, ч. 1034.
7. БАЛЯДА ЛІСОВОГО ШУМУ — друкована у »Визвольному Шляху«, Лондон, Річник XVI (X), книга 5/III/185, травень 1963. Стор. 493-494.
8. ЖИВЕ УКРАЇНА — друкований у »Визвольному Шляху«, Лондон, Річник XI (XVII), книга 1 (192), січень 1964. Стор. 68.
9. БАЛЯДА ПРО СОНЦЕ — друкована у »Визвольному Шляху«, Лондон, Рік XI (XVII), книга 10 (200), жовтень 1964. Стор. 191-195.

ПОЕТИЧНІ ТВОРИ ВОЛОДИМИРА

(Спроба бібліографії)

ОРДЕН БОГА СОНЦЯ — збірка віршів. Обкладинка та ілюстрації Мирона Левицького. Стор. 48, Львів 1937. Накладом автора.

ГИМНИ ЗЕМЛІ — оригінальні вірші (ораторія в дев'яти частинах) та переклади із санскритських гимнів Атхарваведи, видано як гектографічну відбитку із рукопису. Авгсбург, 1945. Орден.

ПОВСТАНЬ ПЕРУНЕ — оригінальні вірші (ораторія в дев'яти частинах) та переклади із санскритських гимнів Риг'веди. Видано як відбитки із машиноскрипту на циклостилі. Обкладинка та фронтіспіс проф. О. Повстенка. Фоліо, стор. 43. Авгсбург, 1946. Орден.

ПРО ПЕРУНА ЗНАННЯ ТАЄМНЕ — релігійно-філософські тексти (упанішади), написані поетичною прозою. Видано як відбитки із машиноскрипту на циклостилі. Обкладинка і фронтіспіс проф. О. Повстенка. Стор. 73 та VI. Фоліо. Авгсбург, 1946. Орден.

ГИМНИ ЗЕМЛІ — як вище, друге видання як відбитка із машиноскрипту. Фоліо, стор. 24. Лондон, 1953. Орден.

СЛОВО ЗОЛОТОЇ ДІЯДЕМИ — поема в дев'яти частинах. Передрук окремим виданням із «Визвольного Шляху», рік XV, книга 171, січень 1962, стор. 23. Лондон, 1963. Орден.

БАЛЯДА ЛІСОВОГО ШУМУ — збірка віршів. Стор. 32. Лондон, 1964. Орден.

Бібліографія не обіймає віршів друкованих в журналах та часописах. Порядок друку і час видання не відповідає часові написання твору, часом тільки за значеного в окремих виданнях.

Переклади

СЛОВО ПРО ПОХІД ІГОРЯ, ІГОРЯ СВЯТОСЛАВИЧА — переклад із старо-української мови. Видано як відбитку із машиноскрипту на циклостилі. Стор. 22. Лондон, 1958. Орден.

ТРИЗНА — переклад поеми Тараса Шевченка. Передрук окремим виданням із «Визвольного Шляху», рік XIV, книга 161, березень 1961, з нагоди століття смерті Тараса Шевченка. Стор. 23. Лондон, 1963. Орден.

Бібліографія не обіймає перекладів друкованих у журналах: »Орден«, »Світання«, »Зов Ордену«, »Українське Слово« (Париж), »Визвольний Шлях« та інші. Не обіймає теж перекладів автора на англійську мову друкованих по журналах: "The Order's Message", "Ukrainian Observer", "Ukrainian Quarterly" (New York), "Ukrainian Review" etc.

В польській мові

“HYMNY RYGWEDY” — оригінальні вірші та переклади із санскритських гимнів Ригведи. Обкладинка та ілюстрації Мирона Левицького. Стор. 48. Львів, 1936.

“HYMNY WALKI” — як вище. Стор. 48. Львів, 1938.

